

Sobotka, Milan 2010

Milan Sobotka má za to – jak se vyjádřil v interview v Monád[v]ě -, že úlohu historika filosofie nelze spojovat s tím, že zastává „určitý vlastní filosofický názor“, neboť práce historika filosofie se prý odehrává „na jiné rovině“. O několik řádků dále pak říká: „Jakmile vstoupíte do filosofie a osvojíte si určité znalosti, pak vás to samo vede k tomu, abyste hledal paralely, zkoumal, zda se vyčerpaly možnosti určitého stanoviska, zda filosof správně argumentuje, hledáte širší zákonitosti.“ Sobotka tím říká, že historik filosofie nemusí nutně mít docela určitý názor na ty filosofy a jejich filosofie, jimiž se v rámci svého historického přístupu zabývá, neboli že se nemusí pokoušet proniknout do filosofie druhých myslitelů tak, aby je bral jako jedinečné, ale že hlavně a především bude myslitele mezi sebou porovnávat a že bude hledat paralely a „širší zákonitosti“. A v čem vidím největší problém resp. chybu: snad to chytil od Patočka, nevím, ale zdá se, že tzv. „stanovisko“ určitého filosofa chápe jako něco zásadně „vyčerpateľného“ (Patočka dokonce považoval i téma či problém za něco zásadně vyčerpateľného). Ale to je pře jen naprosto přesvědčivý doklad toho, že tu všude jde o „zpředměťňování“, nebo jinak řečeno, o přístup jen zvnějšku, „odjinud“. Ovšem má-li opravdu dojít k tomu, že historik filosofie nesmí být ani zastáncem, ani protivníkem onoho „stanoviska“, znamená to, že nejde jen o zpředměťňující přístup, nýbrž o přístup nefilosofický, dokonce bych řekl „protifilosofický“ (prostě historicistický).

(Písek, 110701-1.)